

Έπος του '40: Όταν η Παναγία πολεμούσε οφθαλμοφανώς μαζί με τους Έλληνες!

Στέλιος Κούκος.

Μέσα από καταγραφές του Μητροπολίτη Παντελεήμονος Φωστήνη.

Τα καλύτερα συναξάρια αγίων τα γράφουν τόσο οι ομόψυχοι τους άγιοι, όσο και αυτοί που τους έζησαν από κοντά και κατάφεραν να δουν, έστω για λίγο, μέσα από τα μάτια και την ψυχή των αγίων αυτών.

Έτσι και τα καλύτερα στοιχεία για ένα αντίστοιχο πολεμικό ή καλύτερα ηρωικό συναξάρι για τον ελληνισμό της εποποιίας του αγώνα του '40, μόνον κάποιος που το έζησε εξ επαφής και επί τόπου, θα μπορούσε να τα καταγράψει, αλλά και να τα αναπαραστήσει και να τα ζωντανέψει.

Για τον λόγο αυτό, και εμείς σήμερα, θα παρουσιάσουμε μερικές μοναδικές εμπειρίες, όπως τις κατέγραψε η πέννα του Μητροπολίτη Παντελεήμονος Φωστήνη, ο οποίος τις έζησε στο φλεγόμενο μέτωπο του ελληνοϊταλικού πολέμου. Εκεί όπου το δίκιο των Ελλήνων, απέναντι στην άδικη επίθεση της φασιστικής Ιταλίας του Μουσολίνι, μαζί με την αυτάρκηση, την θυσία και τον ηρωισμό των Ελλήνων στρατιωτών, και όλου του ελληνικού λαού, κέρδισε και την εύνοια του ελέους του Θεού.

Γι αυτό, και η Υπεραγία Θεοτόκος, η Υπέρμαχος Στρατηγός θα φανεί οφθαλμοφανώς στους στρατιώτες μας, θα τους δώσει νερό στην δίψα τους, θα τους προειδοποιήσει την ώρα της έναρξης της μεγάλης αντεπί-

θεσης των Ιταλών και θα τους ενθαρρύνει υποσχόμενη την δική της συμβολή στην μάχη λέγοντάς «Είμαι μαζί σας»!

Η Παναγία μας ήταν το πιο προκεχωρημένο φυλάκιο του λαού και του στρατού μας! (Πράγματι, έτσι συμβαίνει πάντα, ακόμη και εν ειρήνη! Όταν καταρρεύσει όμως αυτό προκεχωρημένο και ακραίο φυλάκιο αλοίμονό μας...).

Και η ευλογημένη αυτή εύνοια και επίσκεψη έφερνε κατάνυξη και συντριβή στους στρατιώτες μας. Άλλωστε, εκείνη τη στιγμή ήταν και οι ίδιοι, με τον δικό τους τρόπο ησυχαστές, ασκητές και νηπτικοί στρατιωτικοί άγιοι, και έτσι ξεσπούσαν σε δάκρυα!

Αυτό δεν ακολουθεί πάντα τις αληθινές επισκέψεις θείων προσώπων στους ησυχαστές και του ασκητές;

Αλλά και οι ίδιοι οι Ιταλοί αιχμάλωτοι ομολογούσαν την εμφάνιση της Παναγίας και μάλιστα βλέποντας την να οδηγεί τους Έλληνες στρατιώτες εναντίον τους! Έτσι, και αυτοί, καταλάβαιναν ότι δεν μπορούσαν να κάνουν τίποτε και γι' αυτό παραδίδονταν αμαχητί!

Φαίνεται, όμως, πως η Παναγία μας δεν είχε ξεχάσει πως οι Ιταλοί ήταν πάλιν αυτοί βύθισαν το πολεμικό μας πλοίο, την «Έλλη», στο λιμάνι της Τήνου, ανήμερα της γιορτής της, τον Δεκαπενταύγουστο του 1940...

Ίσως, όμως, για μας σήμερα να είναι πιο χρήσιμη και πιο απόκαλυπτική η καταγραφή της αυταπάρνησης και του ηρωισμού των Ελλήνων στρατιωτών που επέδειξαν ένα μοναδικό φιλότιμο. Φιλότιμο, απέναντι στην πατρίδα, στους συστρατιώτες τους, την προάσπιση της αξιοπρέπειας και της ελευθερίας απέναντι στο μόρφωμα του ολοκληρωτισμού που πρέσβευαν ο Μουσολίνι και ο Χίτλερ.

Αλλά τι να πούμε και για την ηρωική παρουσία στο μέτωπο του Αγιορείτη Διάκου ο οποίος παράλληλα με τα ιερατικά του καθήκοντα έδειχνε και αντίστοιχη πολεμική αρετή!

Τέλος, ιδιαίτερα συγκινητικές αποτελούν οι λατρευτικές στιγμές στο μέτωπο, η τέλεση της Θείας Λειτουργίας, η μετάδοση της Θείας Κοινωνίας στους μελλοθάνατους, αλλά και σε όσου ανελάμβαναν εθελοντικώς, οικειοθελώς και αυτοπροαιρέτως αποστολές χωρίς γυρισμό!

Τέτοια, λοιπόν, συναξαριακά κατορθώματα των Ελλήνων στρατιωτών κατέγραψε ο Μητροπολίτης Παντελεήμονας, τα οποία δημοσιεύτηκαν στον αθηναϊκό Τύπο της εποχής και αναδημοσιεύτηκαν στο βιβλίο του «Ακτίνες και σύννεφα».

Τα αποσπάσματα που ακολουθούν τα ανθολογήσαμε από την β' έκδοση του βιβλίου από τις εκδόσεις Άθως, Πειραιάς, 1988.

Κλείνοντας την εισαγωγή μας αυτή θα πρέπει να υπογραμμίσουμε τα όσα γράφει ο ίδιος ο συγγραφέας του βιβλίου για τον χαρακτήρα του πολέμου αυτού:

«Ο πόλεμος εναντίον των Ιταλών στα βουνά της Αλβανίας, δεν ήταν πόλεμος για την Ελλάδα, ήταν μια αληθινή Μυσταγωγία, ένα ψυχικό λουτρό, μια εποποιία, ένα θαύμα, μια δόξα, μια εκτυφλωτική ακτινοβολία της ελληνικής ψυχής».

Πηγή : www.pemptousia.gr/